

NIBOJS

KUBA & LUKY

snové světy

Milan Matura

Nibojs Kuba a Luky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Milan Matura

Nibojs: Kuba a Luky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NIBOJS

KUBA
&
LUKY
snové světy

Milan Matura

● ■ **pointa**

NIBOJS
KUBA
&
LUKY
snové světy

Milan Matura

Napsal © Milan Matura, 2026

Ilustrace © Martin Sedlák, 2026

© Juliana Demjančuková, 2026 (*úvodní ilustrace 1. a 4. příběhu*)

© Tereza Tomáščíková, 2026 (*úvodní ilustrace 3. příběhu*)

Všechna práva vyhrazena.

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5145-8

ISBN e-knihy 978-80-267-5418-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Pro Kubu a Lukyho

Má š e j e v t o b ě,
v š e v t o b ě,
B u d' s i v ě r n ě.
M á š e j e v t o b ě,
v š e v t o b ě,
B u d' s i v ě r n ě.
M á š e j e v t o b ě,
v š e v t o b ě,
B u d' s i v ě r n ě.

M. T.

PROLOG

Kuba znovu zatíná prsty v pěst. Snaží se ovládat svoji zlost a hněv. Nechce podruhé padnout do stejné léčky. Cítí, jak zloba v jeho nitru sílí. Vnímá strach svého bratra i jejich otce. Ví, že budou podrobeni těžké zkoušce. Velká síň svojí mocnou energií utiskuje naději a bere světlo z duše. Najednou Luky vykřikne: „Já vím, kdo jsi! Ty jsi ten Zadek, co nám stále hází klacky pod nohy. S bráchou ti říkáme Ošklivý klacík.“

„Vaše drzost vzhledem k vaší situaci není namístě. Přes všechny vaše vyhrané bitvy jste jen malé, bezmocné, hloupé děti, které si neumí ani představit, co je čeká. Já jsem strůjcem vašeho osudu. Každý váš krok je jen součástí hry, kterou jsem stvořil. Vaše volby jsou jen iluzí, vaše cesta už byla dávno určena. To já...“

Luky není na dlouhé proslovy a s úsměvem na tváři sobě vlastním drze a sebevědomě skočí nepříteli do řeči: „Děti, které ti ale natrhnou trenky, ty Zadku! S bráchou si určujeme cestu sami.“

Kuba nespustí oči z nepřítelů. Pevným a silným hlasem pronese: „Ty jsi jen další hora, na kterou musíme vylézt!“

„Spíše jen kopeček...“ doplní bratrova slova Luky.

Temnota upře zrak na chlapce: „Já jsem...“

PŘÍBĚH PRVNÍ

BOUŘE U RŮŽOVÉ ZÁTOKY

NA MOŘI

Je krásné slunečné odpoledne. Je to jeden z těch dní, kdy na horizontu splývá moře s nebem. Obloha je bez mráček a slunce příjemně hřeje. Kousek od pobřeží ostrova Sardinie si poklidně pluje malá loďka a na ní dva mladí bratři, Kuba a Luky.

Starší Kuba má atletickou postavu z tréninku bojových sportů. Nejvíce ho fascinují příběhy samurajů, jejich odvaha a čest. A tak pořád čte knihy o světě, který po sobě zanechali. Sní o tom, že i on jednou bude velký válečník, který pokoří i ty nejsilnější protivníky, stejně jako skály, na které tak rád leze. Podle slov jeho mladšího bráchy Lukyho je ale dost často vážný zaražený prd.

Mladší Luky je bezstarostný, věčně usměvavý vtipálek, který nebere život moc vážně. Samurajové ho nijak netankují, spíše má rád, jak on sám říká, „svobodné sporty“, zvláště ty, ve kterých se hází míčem a nemusí se příliš běhat. Je to trochu lenoch a Kuba si z něj často střílí a říká mu „Knedlíku“. Luky má doširoka otevřené srdce a miluje všechna zvířata. I když to Kubovi neříká, je pro něj jeho starší brácha vzor a střed vesmíru.

Uprostřed malého škuneru vesluje Kuba, pot z něj jen leje. Luky se mezitím povaluje na přídi loďky. Jsou na cestě do Růžové zátoky. K té se dá dostat jen po moři a samozřejmě je tam vstup zakázán (jinak by výlet kluky ani nezajímal), protože má pláže z růžového písku. A to je samo o sobě vzácnost. Pod útesem skalního masivu, který se tyčí nad ostrůvkem, se na břehu „Růžovky“ skrývá tajemná jeskyně plná života.

Spousty korálů, ryb a rybiček, krabů poustevníků, mušlí a kdo ví, jaká podmořská havěť se v takové jeskyni skrývá. Nemůže se tam třeba ukrývat pirátský poklad...? A přesně tam mají naši mladí

dobrodruzi namířeno, do zakázané Růžové zátoky, hledat pirátský poklad.

„Dnes je opravdu bezvadné počasí na potápění a zkoumání moře. Těšíš se na jeskyni, Luky?“ zeptá se starší bratr. Jako odpověď však dostane jen líné „... ehmmm.“

Zatímco Kuba vesluje, co se dá, jeho mladší brácha má jako vždy vše na salámu a jen si lebedí v lod'ce. Pod hlavou má batoh s věcmi na potápění, svačinou a míčem, se kterým si kluci chtějí na pláži pinkat. Klobouk sražený do obličejе proti letnímu sluníčku, v puse stéblo trávy, které si utrhl cestou k přístavu. Starší brácha už toho začíná mít pomalu dost a nohou štouchne do malého povaleče. „Hele, nezaškodilo by, kdybys taky zabral, nebo se na tom slunci upečeš jak škvarek.“

Luky se jen lehce usměje, zažmoulá si stéblo v puse a nechá bratrovu poznámku plynout dál po vlnách moře. Kuba si jen lehce povzdechne. Sám pro sebe si řekne, co vlastně čekal, a pokračuje dál. Nakonec je veslování slušné cvičení, a tak otročinu za svého malého brášku na jejich společném výletu lod'kou bere jako trénink.

BOUŘE

Už se pomalu blíží k Růžové zátocе, když se z ničeho nic zvedne vítr, nebe se zatahne a moře se rozbouří. Lod'kou to začne nepříjemně houpat a házet. Kuba se pevně chytne vesel, kopne do lod'kového povaleče a začne se rozhlížet kolem sebe. Vítr je čím dál silnější a vlny na moři větší. Luky jen lehce nadzvedne svůj klobouk a říká: „Co děláš vlny, brácha?“

„Tak se podívej kolem sebe!“ zakřičí starší bratr. Luky se líně posadí, narovná si klobouk a rozhlédne se.

Luky: „Nebylo před chvilkou ještě sluníčko...?“

Kuba: „Právě, že bylo...!“

Vlny i vítr už jsou tak silné, že si Luky musí držet svůj milovaný klobouček, aby mu neuletěl.

Luky: „To je ale pekelný vítr!“

Kuba: „Přestává se mi to líbit.“

Najednou se moře v jednom místě začne podivně zvedat. Jako by pod ním rostla podmořská sopka. Vlny si přehazují loďku ze strany na stranu a oba kluci se musí pevně držet, aby nevypadli.

„Strašně to houpe, za chvíli mi bude špatně,“ křičí mladší bratr.

Se škunerem i posádkou to slušně hází. Oba bráchové se snaží vší silou udržet v loďce, nepřevrhnout se a nespadnout tak do rozbouřených vln. Luky už pomalu začíná měnit barvu a v hlavě mu běží, že víc to snad házet nebude a jaké je pako, že nezůstal doma, kde se mohl v klidu válet na gauči. Když tu najednou... se kolem nich začínají z vody vynořovat obří chapadla, která se vypínají vysoko nad hladinu moře. Kuba a Luky se s hrůzou v očích dívají, co se kolem nich děje.

Luky: „To vypadá jako...???“

Kuba: „Krakéén!!!“

KRAKEN

Ve vlnách se pohybují krakenova chapadla, jsou obrovská, možná i větší než nákladní lodě. A ta chapadla... jsou fakt úplně všude. Alespoň tak to klukům z malé bárky uprostřed divokých vln připadá. Z vody už se vynořuje i hlava samotného krakena. Tak veliká, že se ztrácí v temných mracích nad mořem. Krakenovy hrozné oči se zlověstně zadívají na dva malé dobrodruhy.

Když kluci vyplouvali, věděli, že je do Růžové zátoky vstup za-

kázán, netušili ale, že ji střeží hlídač. A jak vidíme, je to pořádný hlídač. Žádné vodní ořezávátko.

Luky: „Dokud se neobjeví zoban, je to v pohodě...“

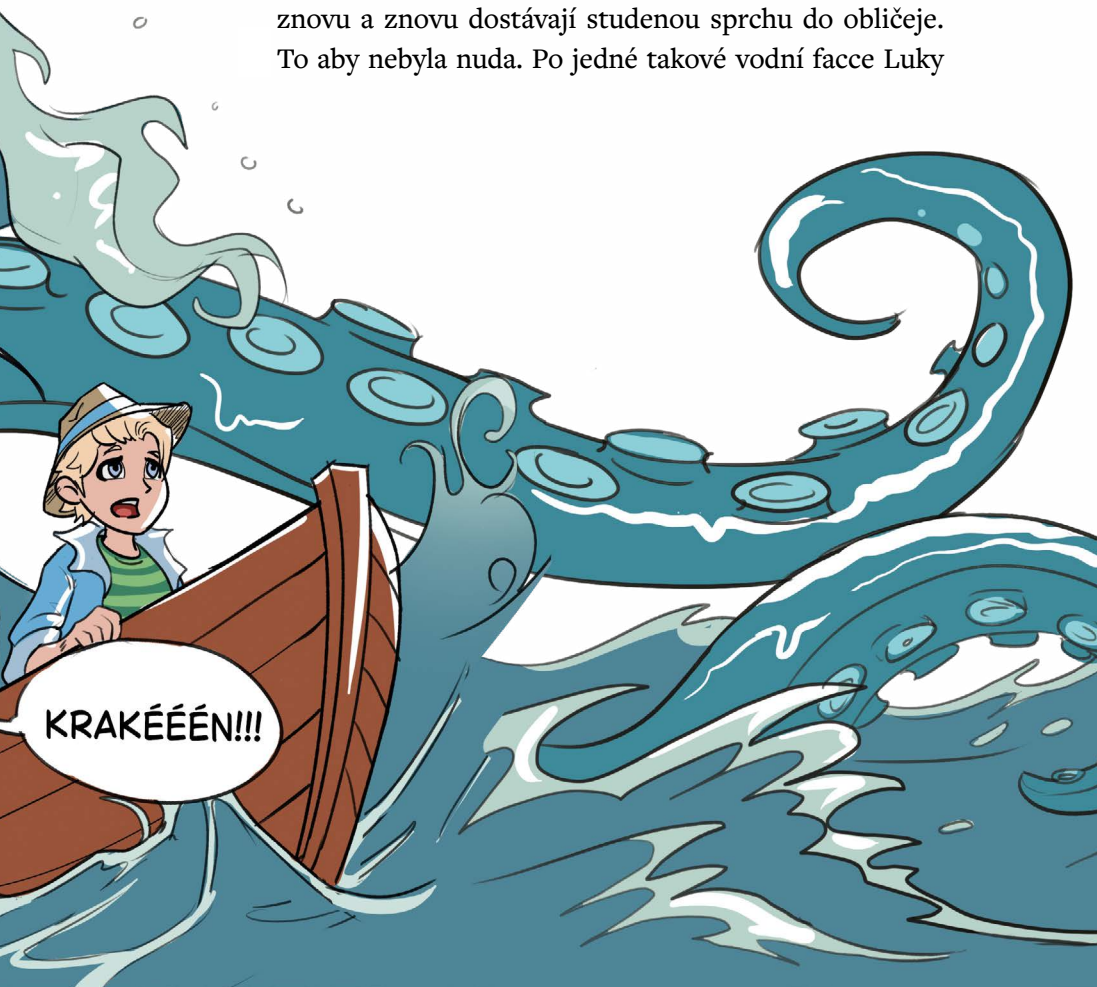
Kuba: „... vesluj, brácha! Honééém!“

Luky chytí druhé veslo a oba bratři začínají s bouří bojovat. Vítr sílí čím dál více. Je to další protivník a na pomoc mu přicházejí vlny, divoké a neustále měnící směr. Zdá se, že každá z nich chce loďku s posádkou nejen převrhnout, ale i svou vlastní silou rozbít. Tyhle d'ábelské vlny snad ovládá samotný kraken. Jeho obrovská chapadla vytváří na

rozbouřeném moři síť tunelů. Skoro to vypadá jako parádní vodní atrakce na matějské pouti s barevným poutačem: „POJĎTE SI VYZKOUŠET PROJETÍ DIVOKÉ VODY S TUNELY Z KRAKENOVÝCH CHAPADEL!“ Bohužel, tohle žádná atrakce není, a tak Kuba s Lukym nemůžou říct: „Už nás to nebaví, jdeme domů.“ Tohle je skutečný boj s divokým vodním živlem a mořská příšera je k tomu jako „bonus“.

Kuba s Lukym nasměrují loďku a proplují pod prvním chapadlem. Povedlo se! První tunel je překonán, už jich zbývá asi jen milion. Vlny dál a dál házejí loďkou a kluci znovu a znovu dostávají studenou sprchu do obličeje. To aby nebyla nuda. Po jedné takové vodní facce Luky

vykřikne: „Už zase?! To snad není možný. Ble, fůj, proč to moře musí být tak slané? Poničí mi to klobouček!“

Kuba se na chvíli nevěřícně zadívá na svého mladšího bráchu. Jak může v takové chvíli myslet na klobouk? Luky se na zaraženého Kubu jen usměje. Dobře ví, co by mu Kuba nejraději řekl. Vší silou se opře do vesla a vykřikne: „Tak zaber, brácha. Ať už jsme z té šlamastyky pryč!“ Z boku přichází zákeřná velká vlna a odhodí loďku přímo na jedno z krakenových chapadel takovou silou, až klukům na chvíli vypadnou vesla z rukou.

„Jééé, vesla! Rychle, brácha, ať nám neodplují,“ volá Kuba na Lukyho a oba bratři se nakloní přes okraj a na poslední chvíli vyloví vesla z rozbouřených vln. Luky si utře slanou vodu z obličeje, usměje se na Kubu a prohlásí: „To bylo vážně těsný!“

Naštěstí to škuner i kluci ustáli. A Kuba s Lukym tak dál mohou bojovat s bouří i mořskou příšerou. Loďka mine další „tunel“ a Luky křičí do rozbouřených vln: „Juhůůů, to je paráda, další chapadlo za námi! Začíná se mi to líbit.“

A tentokrát mu Kuba s obdivem odpovídá: „Jooo, mně taky, Luky!“ A v duchu si přitom pomyslí: Já tě žeru, brácha! Ty tu svoji dobrou náladu neztratíš nikdy.

„Dáme další tunel?“ křičí přes vlny Kuba na Lukyho.

Než stačí Luky odpovědět, situace se kapánek přiostrí a „vodní zábava“ klukům končí. Mocný kraken se chystá na velký útok. Nelíbí se mu, jak si ti dva malí suchozemci z jeho bouře dělají zábavnou atrakci. Kraken zvedá vzhůru dvě svá největší chapadla, připraven s nimi praštit o hladinu a spláchnout loďku i s posádkou. Dobrá nálada kluky rychle přešla. Luky se tak lekne, až mu vypadne stéblo trávy z pusy.

Luky: „A jéje... máme po zábavě.“

Kuba: „Neboj, brácha! To zvládneme! Ted' musíme pořádně zabrat!“

Luky: „Kubi! Mám nápad. Popadni veslo a namiř škuner přímo na krakena!“

Kuba: „Cooo...? Zbláznil ses?! Šplouchá ti snad na maják?“

Luky: „Neboj, věř mi. Mám nápad.“

Kuba: „Uf, dobře, tak jo. Jdeme na to!“

Kuba chytí Lukyho veslo a celým tělem se opře do veslování vstříc rozbouřeným vlnám. Snaží se loďku nasměrovat tak, aby jela po vlnách směrem ke krakenovi. Chvilku bojuje s vodním živlem, ale nakonec se to povede a škuner začne unášet obří vlna. Luky mezitím rychle otevře baťoh a vyndá velký plážový míč. Loďka jede po hřebenu vlny přímo k hlavě zlověstného krakena. Ten už je připraven se suchozemci skoncovat. Chapadla má vysoko zvednutá nad rozbouřeným mořem. Avšak v tu chvíli, kdy je loďka s posádkou na správném místě, se karta obrací a kluci zaútočí na mořského protivníka. Kuba se rozhlédne, rychlostí blesku odhadne správný okamžik a z plných plic zakřičí: „Luky, téééd’...!!!“

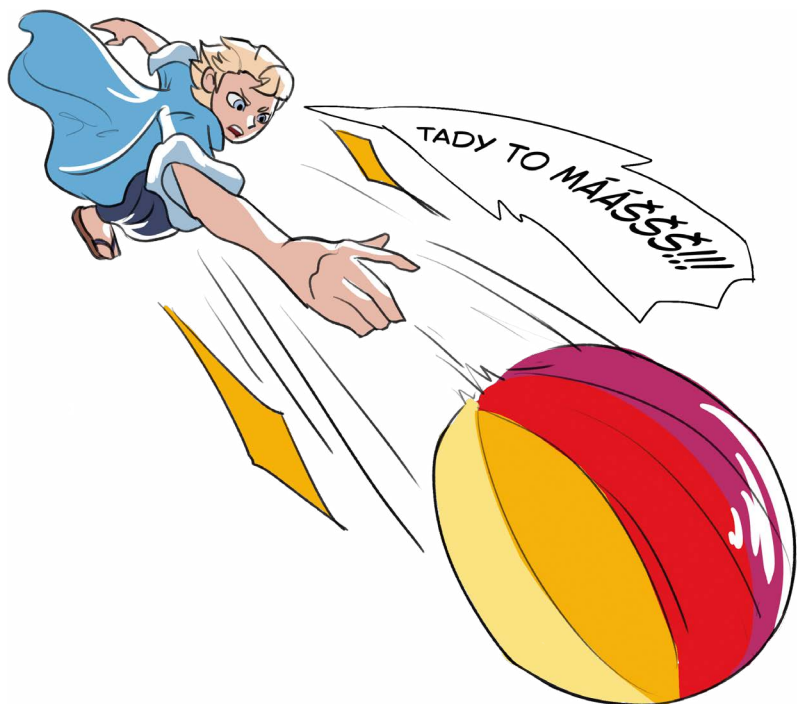
Loďka je zrovna v nejvyšším bodě vlny a těsně předtím, než začne klouzat dolů, se Luky na loďce roztočí a vši silou hodí míč po krakenovi. S míčem letí k nepříteli i Lukyho slova: „Tady to máš!“

Z plážového míče se stala zářící koule, která nabírá na rychlosti i velikosti a trefuje krakena přímo do oka. Náraz byl tak velký, že jako blesk ozářil celé moře. Na chvíli jako by vše utichlo. Oba kluci jsou zaražení a chvíli na sebe hledí.

Luky: „Nevěděl jsem, že máš takovou ránu, brácha.“

Kuba: „Já taky ne, Kubi, i když jsem si představoval, že dávám krakenovi míčem takovou pecku, že ho to odhodí až do sousedního moře.“

Černé mraky však rychle světlo pohltí. Znovu se nad mořem rozeznívají ohlušující hromy a nově i krakenův bolestný řev. Zářivé blesky tnou temnou oblohu a podmalují tak ničivou sílu bouře.

Vodní příšera nečekala útok a samou bolestí a leknutím nechává zvednutá chapadla spadnout do vody. Ta narážejí na hladinu takovou silou, že způsobí stejné vlnobití, jako kdyby kraken zaútočil. Obří vlna narazí na loďku, až to Lukyho vymrští do vzduchu. A aby toho nebylo málo, ještě vítr odnese jeho milovaný klobouček a nechá ho spadnout do rozbouřených vln. Bezkluboukový Luky letí vzduchem a vidí dokořán otevřený krakenův zoban. Vodní příšera ho rozevřela, jak nejvíce mohla, rozhodnuta zhltnout letící suchozemskou jednohubku.

„To nééé!!! On mě snad spolkně! Kubiíí, pomoooc!“ křičí Luky z plných plic.

Luky přeletí jedno z krakenových chapadel a vypadá to na hrůzostrašný pád do zobanu, nebo přinejlepším do rozbouřených vln. Lukymu proběhne hlavou, že to nejsou nejlepší vyhlídky, ale určitě už byl i v horších situacích. Třeba když jako mrně hodil své oblíbené kovové autíčko na novou televizi v obýváku. To se tenkrát táta tvářil o dost hroživěji než tohle „mořské ořezávátko“.

Jojo, to bylo určitě horší, pomyslí si Luky. Kuba vši silou zabírá do vesel a nasměruje loďku pod jedno z chapadel. „Vydrž, Luky, jdu pro tebe!!!“ křičí z plných plic. ... a teď pořádně zaber!

Jen co loďka propluje pod chapadlem, pustí Kuba vesla, zhluboka se nadechne, vši silou se odrazí a vyskočí do vzduchu. Jedno chapadlo, druhé – Kuba skáče po chapadlech jako po schodech. Trochu slizkých, kluzkých, s hnusnými přísavkami, ale přesto schodech. Ne všechny schody, co v životě musíme vyjít, jsou příjemné. Kuba však nemyslí na těžkosti a útrapy své cesty. Myslí jen na to, jak zachrání svého mladšího bráchu. Vítr ani rozbouřené vlny nepolevují.

Pleeesk, Kuba dostal slušnou vodní facku. Ještě jedno chapadlo a mám tě, pomyslí si. Nevnímá vítr ani vodu. Dokonce ani krakena. Soustředí se jen na Lukyho záchranu. Další chapadlo a...

Luky přelétává nad krakenovým doširoka otevřeným zobanem. Ten už se natahuje, aby zohan zaklapl a malého letce spolkl. Pojď sem, jednohubko! myslí si vodní příšera a Kuba s posledním odrazem objímá pažemi chapadlo a bere ho s sebou. Kolem chyceného chapadla se zjeví svítící jas, který jako kometa září za Kubou. Ten s chapadlem v ruce přeskakuje, spíše přelétává, krakenův zohan. „Dej si ke sváče tohle...!!!“ křičí a hází chapadlo do rozevřeného zobanu. O vteřinku později mu mladý letec padá do náručí.

Kuba: „Čau, Luky.“

Luky: „Rád tě vidím, Kubi.“

Kraken stiskne zohan, ale místo jednohubky se zakousne do vlastního těla. Jeho řev je strašlivý, ale prohra ho bolí ještě víc. Kuba s Lukym v náručí dopadá na jedno z chapadel a hned přeskakuje na další. „Nech mě se taky sklouznout,“ křičí Luky na Kubu. Ten ho pouští a oba sourozenci klouzají po chapadlech jako surf po vodě. Hop a skok a další je za nimi. Rychlý skluz a než se poslední potopí do moře, skáčou kluci zpět do loďky.

Luky: „Juhůůů, to bylo prima. Zopakujeme si to? He he.“

Kuba: „I s tím rozevřeným zobanem, brácha? A teď vezmi za veslo a makáme, ať už jsme pryč.“

Oba bratři se chopí vesel a veslují, co jim síly stačí. Naštěstí se mocná vodní příšera po zásahu míčem do oka a kousnutí do vlastního chapadla dává na ústup a noří se zpět do hlubin moře. I vítr se rozhodl kapitulovat a pomalu ustává. A vlny? Přece nebudou bojovat samy, pro dnešek už to stejně stačilo. Suchozemci protentokrát vyhráli. A tomu malému ještě udělají radost...

„Jééé, můj klobouček. Paráda!“ vesele vykřikne Luky a šáhne pro slamák do moře. Vlny přinesly Lukymu pomačkaný, solí nasáklý klobouk. Teď je odvezeme tam, kam chtějí, pomyslí si a moře nasměruje loďku k ostrovu.

RŮŽOVÁ ZÁTOKA

Luky: „No, a jsme tady...“

Klidné mořské vlny donesly loďku skoro až ke břehům Růžové zátoky. Naším dvěma hrdinům stačilo už jen párkrát bouchnout vesly o vodu a škuner už drhne břichem o písčné dno pláže. Celí zmáčení vyskakují z člunu do vody a vytahují loďku na souš. Slunce už zase příjemně hřeje a na nebi je jen pár bílých mráčků beránků. Bratři padnou zády do písku a hlasitě odfukují. Chvíli jen tak leží, pozorují nebe a dumají o tom, co se vlastně stalo. To bylo ale senzačně šílené dobrodružství, běží hlavou mladšímu bráchovi.

Neuvěřitelný, naprosto neuvěřitelný, pomyslí si starší bratr.

Po chvilce odpočinku se Luky zvedne a jde do člunu pro baťůžek. Po všech těch zážitcích dostal hlad a jeho kručení v břiše je slyšet široko daleko.

Luky: „Hmm, do prkýnka. Nemáme svačinu. Musela mi vypadnout z baťohu, jak jsem vyndával ten míč.“

Kuba se zadívá na svého mladšího brášku, usměje se a řekne: „To byla ale strašná pecka tím míčem, brácha, to ti povím.“

Luky: „Díky, brácha. Já zase vůbec nechápu, jak jsi dokázal vyskočit až ke mně, a ještě vzít to chapadlo?!“

Kuba: „Hele, já vlastně taky ne, ale když mi nějaká přerostlá chobotnice chce spolknout bráchu, tak mě to opravdu naštvě. Myslím, že na tohle bude kraken ještě dlouho vzpomínat.“

Luky: „To si piš, brácha. Hele, Kubi, dáme si na sluníčku sušit věci a půjdeme hledat tu zatopenou jeskyni a najdeme ten pirátský poklad? Ať máme nějaký suvenýr z cesty.“

Kuba: „Měl jsi málo dobrodružství? Ale jo, když už jsme tady. Nic horšího než kraken v té jeskyni určitě nebude.“

Chlapci ze sebe sundávají mokré oblečení, aby ho na sluníčku usušili. Když sahají na své promáčené kraťasy, zjistí, že jedna z kapes není prázdná. Že by jim v kapse uvízla nějaká rybka? Kuba

i Luky strčí ruku do kapsy a vyndají řetízek, který je upletený z jemných červených korálků a visí na něm bílo-červená mušle rodu *Tibia*. Oba si prohlízejí nalezený „kapsový“ poklad.

Luky: „Trochu připomíná krakenovo chapadlo, vid', Kubi?“

Kuba: „Moře nám dává vzpomínku na boj s krakenem a naše vítězství.“

Luky: „Jak se nám ale mohl dostat do kapes?“

Kuba se na chvíli zamyslí a Luky má co dělat, aby nevypřskl smíchy. Vždy, když pozoruje svého staršího zadumaného bratra, má pocit, že Kuba vypadá strašně pito... zamyšleně. Kuba se po chvíli usilovného hloubání nadechne a... jen pokrčí rameny a řekne, že neví a že je to stejně fuk.

Kuba s Lukym se radují, povídají si a prohlízejí si dary moře. Netuší, že nejsou sami. Na druhém konci pláže je skála a u ní malá jeskyně, která nikam nevede. Není moc velká ani ničím zajímavá. Není to ta mořem zatopená s pirátským pokladem. V jedné chvíli však přes jeskyni přeběhne temný stín. Na krátký okamžik, na zlomek vteřiny se jeskyně ponoří do hluboké tmy. Tmy tak černé, že ani ten nejstrašidelnější sklep v tom nejděsivějším podzemí není tak tmavý a temný. Ta tma pozoruje a upřeně sleduje dva mladé kluky na opačném konci pláže, jak si po velké bitvě suší mokré věci. V ozvěně větru je slyšet zlověstný hlas, který je plný vzteku a nenávisti. „Vaše síla bude má!“

Kluci si prohlíží dárek, který jim poslal snad samotný Poseidon, když tu najednou uslyší někoho z dálky volat. Luky se prstem snaží vytlačit zbytek vody z uší a dívá se přitom na Kubu. „Říkal jsi něco, Kubi? Nebo mám ještě vodu a rybičky v uších?“

Oba kluci se ohlédnou a vidí, jak k nim po pláži běží nějaký chla-pík. Zplna hrdla na ně volá a mává. Nebo hrozí? Rukou ve vzduchu...

Kuba: „Hlídač!“

Luky: „A jéje...“

No jo, no. Do Růžové zátoky je přece vstup zakázán a zátoka má svého hlídače.

PŘÍBĚH DRUHÝ
**LEPÍCÍ GARÁŽOVÉ
DOBRODRUŽSTVÍ**

U BABIČKY A DĚDY

Je krásný letní den. Slunce příjemně hřeje, ptáci zpívají a děti si užívají pohodu, klid a víkendové nicnedělání. Kuba s Lukym se minulý týden vrátili z dovolené na Sardinii, kde byli s mámou a tátou a kde v moři viděli malou chobotnici, a stále dokola o tom vyprávějí, jako by snad prožili boj se samotným krakenem.

Zrovna přijeli na víkend za babičkou a dědou. Luky jako vždy dorazil ve svém parádním klobouku, který snad nesundává ani na spaní, a na zádech měl baťoh, ve kterém má spousty nových knih na čtení. Kuba si zase nese sportovní tašku a v ní kimono. Chce tvrdě a pilně cvičit katy a taky doufá, že mu děda vyrobí makiwara. Makiwara je boxovací pytel karatisty. Udělá z kloubů na ruce nezlomnou skálu a ze svalů ocelové pruty. Oba hoši navíc vlastní novou ozdobu na krku. Náhrdelník z červených korálek a mušlí veprostřed, který si koupili na tržišti na ostrově La Maddalena na dovolené s rodiči.

Babi a děda vlastní pěkný domek na venkově s velkou zahradou, která nemá plot, takže člověk vlastně ani neví, kde končí zahrada a kde začíná pole. V zahradě je vysazen malý lesík a u něho je krásné jezírko s molem a domečkem, který klukům slouží jako základna a skrýš pro jejich tajné výpravy za dobrodružstvím.

Kuba si na zahradě procvičuje bojové sestavy z karate zvané kata. Zrovna cvičí svoji oblíbenou Sochin. Pot z něj jen leje. Přímo pekelně se soustředí. Každý pohyb se snaží sladit s dechem. Mysl, dech, technika a tělo musí být sjednocené. Mysl se stává technikou a technika myslí. Ozve se bojový výkřik „KIAI“. Výkřik, který v kata označuje silnou techniku. Má ale i hlubší, širší význam, a to sjednocení energie. Kuba dokončil svoji katu a jde se osvěžit led-

vým čajem, co jim babička přichystala na terase. U stolu pod pergolou je příjemný stín a Luky si hezky lebedí v křesílku, na hlavě má jako vždy svůj oblíbený slamák a čte si. Kuba srká čaj brčkem a kouká na malého čtenáře. Srrrrk, srrrrk.

„Co čteš, brácha? Hmm koukám, Posvátná zvířata. Tak to tam budou určitě i krávy, vid’?“

Kuba si ze svého mladšího sourozence trochu utahuje. Ví, jak moc má krávy rád. Luky má rád všechna zvířata (teda kromě pavouků, ale pavouky snad kromě Spidermana a klíčníka a šafáře z Bradavic nemá rád nikdo), ale nejraději má krávy.

„V tomhle směru jsem malý hinduista,“ tvrdí často Luky s úsměvem na tváři. Ted’ si ale jen lehce pozvedne klobouk a zpraží staršího rejpavého bráchu. „Hele, já se ti taky neposmívám, že pořád dokola čteš Knihu pěti kruhů a že máš asi sto milionů románů o samurajích!“

Kuba se trochu zastydí a omluvně povídá: „No jo no, tak promiň. O jakém zvířeti zrovna čteš?“

Luky: „Nooo, zrovna o posvátném faraonově býku Hapi-Apis.“

Kuba: „He hehe. Promiň. Poslouchám.“

Luky: „Hapi, řecky zvaný Apis, byl spojený s obnovou života, a tím byl vlastně nesmrtelný, po smrti se znovu zrodil.“

Kuba: „Takže takový fénix.“

Luky: „Jen s rohy.“

Kuba: „Dede něco vytahuje z garáže. Asi bude kutit. Nepůjdeme se ho zeptat, jestli nepotřebuje s něčím pomoci?“

Luky: „Já bych se raději šel zeptat babičky, jestli už upekla ten tvarohový koláč. Ale jo, půjdeme. Chceš ještě čaj na cestu?“

Kuba: „Jo, díky, srknu si.“

Babička v kuchyni peče tvarohový koláč s povidly, dobře ví, že ho kluci mají nejraději. Děda, kterému kluci od malička říkají „dede“, si venku na zahradě vytáhl malý ponk s náradím a jako

každý víkend se chystá něco kutit. Co, to ještě sám neví, ale něco určitě. Kuba s Lukym stojí opodál, pozorují dědu a srkají brčkem domácí čajovou limonádu. Kuba se lehce nakloní a šeptá Luky-mu do ucha: „Ještě, že tu dnes není táta, ten by zase špačkoval, že musí dřít na zahradě a montovat blbiny z věcí, které měly být dávno na smetáku.“

Luky se limonádou zakucká a málem celý obsah pusy vyprskne na staršího bratra. Po odkašlání nastaví Kubovi pěst na znamení, že to trefil.

„Ehm, to sedlo, Kubo. Už ho úplně slyším.“

Zatímco děda pečlivě zaměřuje, vyměřuje a přeměřuje stará prkna, která jsou dobrá leda tak na podpal, ale ze kterých bude nová lavice klukům do skříše, kluci dopijí limonádu.

Kuba a Luky: „Nepotřebuješ s něčím pomoci, dědo?“

Děda: „Přineste mi, prosím, z garáže lepidlo. Díky, kluci.“

Kuba s Lukym: „Jasan, dede.“

Děda sice říká z garáže, ale jako každý správných chlap i děda parkuje auto venku před domem, protože do garáže by se už nevešla ani jedna krabička s hřebíky. Garáž už dávno není garáž. Je to dílna, tajné výzkumné centrum, kde by si i kutil jako Iron Man dokázal sestavit své bojové obleky. Kluci to berou oklikou přes kuchyň, ale koláč ještě není hotov, tak zklamaně pokračují dále. Vejdou do garáže a brady jim spadnou skoro až na zem.

GARÁŽ

Garáž je od podlahy až po strop narvaná vším možným i nemožným. Od skříněk a skříní všech velikostí přes pneumatiky několika aut i něčím, co bylo kdysi člun. Hrábě, další hrábě, ještě jedny hrábě, nové sekačky na trávu, staré ruční a rozbité sekačky na trávu

a mnoho dalších věcí, které není třeba popisovat, protože všechny tyhle věci má v garáži nebo ve stodole každý děda a táta na světě. A když táta garáž nevlastní, jednoduše si „pár“ věcí odloží do dědovy kdysi krásně uklizené garáže.

Kuba: „Co?! Jak v tomhle strašném bordelu máme něco najít?“

Luky: „Děda našim pomáhá s rekonstrukcí a táta si tady uložil „pár“ věcí.“

Kuba: „Pár? Dal sem půlku bytu a celý sklep. Ten se ještě někdy může dědovi posmívat, že nic nevyhodí. Sám je přitom stejný. Co tu dělají ty komody a skříň?! Já myslel, že je před dovolenou odvezl do sběrného dvora?! Jsem mu říkal, že už je nechceme!“

Luky: „Tak už se nerozčiluj, Kubo, a jdeme hledat to lepidlo.“

Kluci se začínají proplétat labyrintem věcí všeho druhu. Skříňky a bedýnky tvoří síť uliček, jimiž je nutné se proplést. Vrcholem tohoto bludiště je skříň, která jako nedobytná pevnost stojí na velké skále uprostřed temného lesa. Jen to není les, ale garáž, a pevnost není pevnost, ale skříň. Jako první najde lepidlo Luky. Vezme ho do ruky a otevře ho, aby se podíval, jestli už není staré a zaschlé. Lepidlo bylo ale nové a plné, a jak ho Luky otevřel a trochu zmáčkl, vystříklo mu na ruce, tričko, trenky i boty a ještě stačilo „vymalovat“ kus pracovního stolu a vytvořit pár drobných rybníčků na podlaze.

Kuba: „Hmmm, slušný, brácha. Prosím tě, pojď sem, já ti to utřu.“

Luky: „Nebud’ našťvaný, že jsem ho našel první.“

Luky se na staršího brášku andělsky usměje, ale Kuba moc dobře ví, že si ho mladší sourozenec a nyníější ulepenec dobírá. Jak se Kuba snaží vydrhnout špinavým hadrem Lukyho ruce, zjistí, že lepidlo už zaschlo.

Kuba: „A doprkýnkadubovýho...“

BEZVADNÝ.

JAK V TOMHLE
STRAŠNÉM BORDELU
MÁME NĚCO NAJÍT?

TÁTA SI U DĚDY
ULOŽIL „PÁR“ VĚCÍ.

Luky: „To asi, jak jsi mi drhnul ruce, brácha. Třením vzniká teplo. To určitě odpařilo přebytečnou vodu z lepidla a ono to dříve zaschlo. To je věda, víš...?“

Kuba se nevěřicně zadívá na mladého „Ajnštajna“ a nejraději by mu hned vlepil jeden výchovný bratrský pohlavek. Jenže nemůže. Kluci mají ruce přilepené k sobě navzájem, a ještě k tomu s hadrem.

Luky: „Co teď?“

Kuba: „Ted’ bych tě nejraději praštil, brácha!“

Luky: „Hmm, ale nemůžeš, co?“

Kuba: „Kopačku do holeně ale schytat můžeš.“

Luky: „Radši někdy jindy, brácha. Díkys.“

Oba sourozenci se vši silou snaží roztrhnout slepené ruce. Tahají, škubou, křičí a nadávají, ale nakonec se jim jednu ruku přece jen podaří vysvobodit. Hurááá, to je ale radosti. Jenže radost bohužel často netrvá moc dlouho a radostný výkřik brzy vystřídá klení a drobné nadávky. „Zatraceně... to snad není možný!“ nese se prostorem a hned nato... „Tak zabééér pořádně, krucinál!“ A taky: „Už, už to budééé...“

Jak sebou kluci při pokusu o roztržení škubnou, tak je jejich „odstředivá“ energie odhodí. Luky spadne do polokleku na koleno přímo do jednoho lepícího rybníčku a volnou rukou si šáhne do

druhého lep-rybníčku. Kuba se praští zády o pracovní stůl a má stejné štěstí jako mladší brácha. Zrovna v tom místě byl stůl pocá-kán lepidlem a Kuba se ho dotkl nejen tričkem, ale i rukou. Kluci mají stále spleené ruce a vypadají jako dva tanečníci, kteří právě zakončili velké vystoupení.

Luky: „Auuu! Moje koleno. To bude zase modřina. A sakra. Lepidlo na zemi...“

Kuba: „Auuu! Moje záda. To byla šlupa. Co děláš na zemi, Luky? A zatraceně, lepidlo...“

Luky: „Rychle mi pomoz se zvednout, Kubo. Není čas na hrdinství.“

Kuba: „To tedy. Vstávej, bráško, a fofrem, musíme se dostat z téhle lepící pasti.“

Luky: „To bude chtít ředidlo. Nevidíš ho někde?“

Kluci se pomalu začínají rozhlížet kolem sebe a přemýšlejí, jak se z té šlamastyky dostat. Kde je ředidlo? Kde je vlastně východ z garáže? Celý prostor najednou připomíná temný a začarovaný lesní labyrint, a jak už se jednou řeklo a napsalo, uprostřed tohoto

bludiště je na velkém skalním masivu nedobytná pevnost. Kluci se ze všech sil snaží vymotat z bludiště, vlastně z garáže, ale je to téměř nepřekonatelná překážková dráha. Lukymu se mezitím na botu přilepilo několik hřebíků, šroubů a maticek. Stále dokola a dokola se kluci motají kolem pracovního ponku. Luky si na chvilku nedá pozor a nechtěně Kubu kopne.

Kuba: „Auuu!!!“

Luky: „Promiň, brácha. To ty hřebíky.“

Jak sebou Kuba po Lukyho kopnutí škubnul, ztratil balanc neboli rovnováhu, shodil z ponku lepidlo na zem a šlápl na něj. Lepidlo vystříklo úplně všude, kam mohlo. Hlavně udělalo slušnou loužičku, po které balancující Kuba uklouzl a společně s Lukym padá na zem. První letí Luky a zády přistává v lepící kaluži. To Kuba to má lepší. Padá hezky do měkkého přímo na Lukyho.

Kuba a Luky: „Jééééé!!!“

Luky: „Ty už jsi dneska jeden koláč snědl, brácha, nebo proč seš tak těžkej?!“

Kuba: „To jsou svaly, Luky. Cvičím. Taky bys to mohl někdy zkusit!“

Luky: „Tak si zacvič se mnou a zvedni mě. Jinak bude game over, brácha. Nechci být přilepený k podlaze.“

Kuba: „A zatraceně!!!“

Kuba se s Lukyho pomocí a vypětím všech sil zvedne. Na Lukyho nohavicích, zadku a zádech je hned několik předmětů z garáže. Třísky a balící papír od Vánoc, co si děda nechal na podpal. Kus hadru, další maticky a spousty věcí, co má každý pořádný chlap v garáži pro případ potřeby. Vše úhledně domalované prachem a špínou. Lukyho ucho jen tak tak minulo pastičku na myši.

Luky: „No, to bylo o fous. To by byla bolestivá náušnice. Musím říct, že pod tím ponkem je úplný ráj pavučin. Ble, fuj. Naskakuje-me mi z pavouků husí kůže.“

Kuba: „Taky je nesnáším. Ty teda vypadáš.“

Luky: „Jo, oblečení asi vezme za své. Mamka mě roztrhne. Zrovna nové tričko a kraťasy. Neviděls, kam mi spadnul klobouk?“

Kuba: „Do hlubin dějin a temnoty této strastiplné garáže.“

Luky: „Ha ha ha, tak jsme se zasmáli. Ale opravdu jsi neviděl, kam se ten uličník odkutálel?“

Kuba: „Nespadl do té d'oury za ponkem?“

Luky: „Hm, to je možné. Ta vypadá dost nepříjemně, jako černá propast. Šáhneš mi pro něj, prosím?“

Kuba: „Neříkals, že pod stolem je úplný ráj pavučin? Co myslíš, že bude v tom rohu? Já tam teda ruku nedám.“

Luky: „Ty jsi panečku samuraj. Muž z oceli a bojí se pár pavouků.“

Kuba: „Trhni si! Je to tvůj klobouk. Tak se starej! Ted' se ale hlavně musíme vymotat z téhle šlamastyky.“

Luky: „A najít další lepidlo. V tomhle toho asi moc nezbylo...“

Kuba: „Hm, nikdy bych neřekl, kolik se do garáže vejde věcí. Úplná překážková dráha. Proč je zrovna uprostřed skříň...?“

Luky: „Táta ji sem odvezl a dede ji chce lakovat. Prý se hodí tetě do baráku.“

Kuba: „A ty pneumatiky vedle ní?“

Luky: „Táta slíbil, že si je v dubnu odveze.“

Kuba: „Je srpen!“

Luky: „Znáš tátu. Nechává to plynout. Řekl, že je odveze a že mu to nemusíme neustále připomínat.“

Kuba jen protočí oči a povzdechne si.

Kuba: „No jo no. Hele, musíme se nějak odlepit. Nevidíš tu někde ředidlo?“

Luky: „Ehm, je nahoře na té skříni.“

Kuba by se nejraději plácнул do čela, že to snad není možný, ale bojí se, že by si přilepil vlastní ruku na čelo, a to je něco, co by mu Luky celý život připomínal. Ale nedá se svítit a pro ředidlo se musí.

Luky: „Co ten můj klobouk, Kubi? Pomůžeš mi, prosím?“

Kuba: „To víš, že jo. Jdeme vstříc černému koutku a pavoukům v něm s nadějí, že milovaný slamák přežil.“

Oba naši mladí a ulepení hrdinové se vrhají do nebezpečí, které se může skrývat v temném garážovém koutu. Luky nedbaje na strašné koutové tvory je plně rozhodnutý milovaný klobouk najít a zachránit. Samozřejmě s Kubovou pomocí. Ve dvou se to lépe táhne a zachraňuje ještě líp.

DVĚ REALITY, DVA SVĚTY

Říká se, že realitu vlastně nevnímáme, že ji vidíme takovou, jakou chceme, nebo jakou nám naše mysl přehrává. U dětí tomu není jinak. Víte, jak z pohledu miminka vypadá dospělý? Je to docela slušný obr, a proto se i malá chobotnička v moři může dětem (i dospělým) zdát jako bájný kraken a malý pavouček jako začarovaná Arachné. A to je i pro zdatné samuraje silný šálek čaje.

SNOVÝ SVĚT

Kuba a Luky bloudí temným lesem. Už se blíží západ slunce a zem osvětlují poslední zbytky denního světla. Les je čím dál hustší a zrádnější. Velké kameny objímají křoviska a kluci se často při jejich odhrnování praští rukou o kámen nebo skálu.

Luky: „To byl zase nápad, Kubo. Jít na procházku takhle pozdě! A vůbec, co je tohle za les? To je snad kamenné bludiště potažené dekou z pichlavého křoví!“

Kuba: „Nebřeč, brácha! Ty jsi celý den otravoval, že bys rád na ten zámek, kde je výstava klobouků. Zámky jsou často přestavěné

hrady. No a hrady se dříve stavěly na skalách, aby je jen tak nikdo nedobyl. Tak si nestěžuj!“

Luky: „Ale i k hradům vedou cesty a naši by nás tam klidně autem hodili!“

Kuba: „To chce trochu dobrodružství. Nesmíš být máslo. Jinak ti budu říkat Knedlíku.“

Luky: „Tak jste mi říkali, když jsem byl malý. A dohodli jsme se, že tahle blbá přezdívka je už dávno za mnou!“

Kuba: „Jasný. Promiň, Knedlíku. Vlastně Luky. Jen si tě dobírám. Ale opravdu, přestaň už fňukat a pojď se prosekát tím křovím, než nám ten hrad zavrou. Ještě to máme pěkný kus.“

NÁŠ SVĚT

Kuba s Lukym se snaží odšoupnout ponk na stranu, ale pracovní stůl je veliký a těžký, a tak se ani nehne.

Kuba: „Zatraceně, ten se ani nehne.“

Luky: „Hlavně ho nesmíme držet moc dlouho, ať se k němu nepřilepíme. To zatracené lepidlo je snad úplně všude. Proč to tak děsně lepí?“

Kuba: „Zkusíme trochu odšoupnout to harampádí, co je tady naházené, a třeba se tam nějak trochu protáhneme.“

Luky: „Nezapomeň, že musíme jít bokem. Stále jsme jednou rukou přilepení. A starší mají přednost. Tak prosím, Kubi.“

Kuba: „Pozor na ty železné hrabičky a sekerku. Potřebuji je trochu odšoupnout.“

Luky: „Auuu!!!“

Kuba: „Dobrý?“

Luky: „Dobrý. Pokračujeme.“

SNOVÝ SVĚT

Před kluky se pomalu rozestupuje černý hustý les. Každý krok má váhu. Opatrnosti není nikdy dost. Cesta vede podél obrovské skály, na které je hrad. Zároveň je pod hradem i hluboká propast, do které by nebylo radno spadnout. Jak kluci postupují lesem vpřed, objevuje se kolem nich čím dál více pavučin. A každá pavučina je větší a větší.

Luky: „Fůůů! Zase další pavučina. Jak je možné, že jich je tolik? A strašně lepší! Fůůů!“

Kuba: „Lepí fakt děsně. Stočit je do láhve a máme výborné lepidlo.“

Luky: „Hlavně ať tu nejsou žádný velký pavouci.“

Kuba: „Hlavně nesmíme zahučet do té propasti, co je pod hradem. A Luky, kde jsou pavučiny, tam pavouci budou.“

Luky: „Ty umíš opravdu uklidnit, brácho! Fakt díky!“

Kuba: „Prosím a není zač.“

Kluci už došli až na okraj propasti. Pomalu stoupají po strmé cestě, která se táhne podél skalního masivu vzhůru k pevnosti. Skála je strmá a cesta úzká. Kluci jsou přilepení zády ke skále a drží se za ruce. Les už mají pod sebou a z cesty je vidět na zapadající slunce. Nad stromy zavane lehký letní vítr a opře se nejen o skálu, ale i o Lukyho klobouk a shodí mu ho z hlavy. Naštěstí se klobouk zachytí o větev stromku vyrůstajícího ze skály jen o pár metrů níže, než jsou kluci.

Luky: „Nééé!!! Můj klobouček! Kubí, pomoc!“

Kuba jen pokrčí rameny. Zhluboka si oddechne a společně s mladším bráškou vyrazí po úzké pěšince směrem k visícímu slamáku.

Kuba: „Dávej pozor, Luky. Ta skála je pěkně ostrá.“

Luky: „Auuu!!!“

Kuba: „Dobrý?“

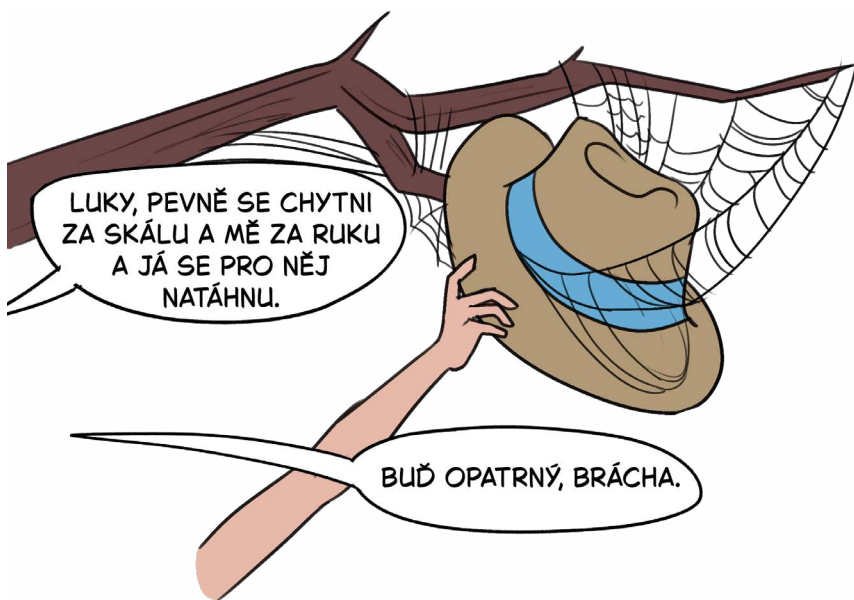
Luky: „Dobrý. Pokračujeme.“

Kluci už mají klobouk skoro na dosah ruky. Kuba se pro něj chystá natáhnout.

Kuba: „Luky, pevně se chytني za skálu a mě za ruku a já se pro něj natáhnu.“

Luky: „Buď opatrný, brácha.“

Kuba se natáhne pro klobouk. Chytne ho a vezme. S kloboukem jde i kus pavučiny. Dlouhá a lepkavá vlákna se napínají. I díky nim slamák do propasti nespádl. Ted' však tahle záchrana znamená problém. Otřes lepidivé sítě zaznamenala bytost uvnitř jeskyně, která byla hned „za rohem“ skály, ale kterou kluci nemohli vidět. Arachné se probudila a má hlad. Pomalu, ale jistě začne vylézat ze svého úkrytu.

Luky: „Kubi, tomu stromku se nějak divně hýbou větve. Dyť takhle vítr nefouká.“

Kuba se pozorněji zadívá na třesoucí se ratolesti a dojde mu, že tohle určitě větve nejsou. Vyděšeným pohledem se podívá na Lukyho a velice neobratně mu naznačí, že sebou musí hnout. Luky chvíli nechápavě hledí na bráchu a už už na něj chce vyjet, že teď není čas na blbosti, když tu uvidí kus táhnoucí se pavučiny na svém milovaném klobouku a pochopí, co je to za větve i Kubovu šklebem provedenou znakovou řeč. Za normálních okolností by Kuba i Luky ztuhli strachy. Pavouci jsou děsiví, i když neměří ani centimetr. Natož když je jejich noha větší než velký kluk. Ale teď? Kdepak, na paniku není čas. Oba naši hrdinové se dají do rychlého taktického ústupu. Luky vytáhl Kubu zpět na skalní pěšinu a oba kluci, stále se držící jednou rukou, vyrazili vpřed.

PAVOUK

Pavouk pocítil změnu. Trhnutí pavučiny znamená úprk a to zkušený lovec nesmí dovolit! Hned vyrazí za svojí kořistí. Naštěstí pro kluky je otvor jeskyně úzký a terén prudký. Arachné vyleze z jeskyně, ale malý stromek na hřebenu skály se s ní utrhne a pavouk padá o několik metrů níž do propasti. Visí na své pavučině, po které šplhá zpět nahoru. Kluci mají drobný náskok, který ale velký pavouk může lehce zdolat.

Po pár metrech se pěšina točí za skálu a za zatačkou se objeví hrad. Z hradeb zbylo už jen torzo vstupní strážní věže a od ní linoucí se polorozpadlá zeď. A hradní schody? Ty už jsou spíše jako překážková dráha, ale lepší než ostrá skála. U torza strážní věže hoří pochodeň. Kluci popadají dech. Strmá cesta a strach z obřího

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Nibojs: Kuba a Luky***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.